

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku W. M.
przy uczestnictwie Z. M., W. M., M. W., M. R., D. R., M. O., G. S., S. K., S. M., D.
W., J. R., J. O., R. O., I. A., E. C., J. S., A. S., K. P., K. O., T. R. i Gminy Ł.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy W. M. na rzecz uczestników postępowania M. W. i D. W. kwotę 1384 (tysiąc trzysta osiemdziesiąt cztery) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 stycznia 2019 r. wnioskodawca W. M. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyrażona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecnictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej. Argumentacja przytoczona przez skarżącego dla potrzeb wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w swej istocie sprowadza się do niedopuszczalnej ze względu na treść art. 398³ § 3 k.p.c. - zakazującego oparcia podstawy skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów - polemiki z ustaleniami

faktycznymi przyjętymi przez Sąd Okręgowy, jako podstawę orzekania, a którymi to ustaleniami Sąd Najwyższy jest związany na podstawie art. 398¹ § 2 k.p.c.

W ocenie Sądu Najwyższego oczywista zasadność skargi kasacyjnej wnioskodawcy nie wynika z zarzucanego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj.: art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 2 k.p.c. i art. 382 k.p.c. oraz z naruszenia art. 365 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Podobnie oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie wynika z zarzucanego przez wnioskodawcę niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego - art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 176 § 1 i 2 k.c.

Wbrew twierdzeniom wnioskodawcy z uwagi na zarzuty apelacji Sąd drugiej instancji był uprawniony do zmiany ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy na podstawie odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych w postępowaniu. Ponadto nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że uzasadnienie Sądu Okręgowego w sposób wadliwy przedstawia podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Sąd drugiej instancji wskazał bowiem fakty, które uznał za udowodnione, powołał dowody, na których się oparł i wskazał przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

jw